

Міністерство освіти і науки України
Рівненський державний гуманітарний університет

МАТЕРІАЛИ

**III Міжнародної
науково–практичної конференції**

**„НАУКА, ОСВІТА, СУСПІЛЬСТВО
ОЧИМА МОЛОДИХ”**

*Частина 2. Природничо-математичний
та суспільно-гуманітарний напрями*

**19-20 травня 2010 року
м. Рівне**

ББК 72
УДК 001+37+316.3
Н-34

**НАУКА, ОСВІТА, СУСПІЛЬСТВО ОЧИМА
МОЛОДИХ: Матеріали III Міжнародної науково–
практичної конференції студентів, педагогів,
психологів та молодих науковців. Частина 2.
Природничо-математичний та суспільно-
гуманітарний напрями. – Рівне: РВВ РДГУ. – 2010. –
150 с.**

Програмний комітет:

Постоловський Руслан Михайлович – канд.іст.наук, проф., ректор – **голова оргкомітету**
Поніманська Тамара Іллівна – канд.пед.наук, проф., проректор з наукової роботи РДГУ – **заступник голови оргкомітету**;
Гон Максим Мойсейович – докт.політ.наук, проф.;
Павелків Роман Володимирович – докт.психол.наук, проф.;
Пальчевський Степан Сергійович – докт.пед.наук, проф.;
Сяський Андрій Олексійович – докт.техн.наук, проф.;
Войтович Ігор Станіславович – канд.пед.наук, доц.;
Воробйова Ірина Анатоліївна – канд.пед.наук, доц.;
Галатюк Юрій Михайлович – канд.пед.наук, проф.;
Галуха Любов Юріївна – канд.іст.наук, доц.;
Каштан Сергій Степанович – канд.техн.наук, доц.;
Максимцев Юрій Романович – канд.фіз.-мат.наук, доц.;
Павелків Віталій Романович – канд. психол. наук, доцент
Черніговець Тетяна Іванівна – канд.пед.наук, доц.;
Черній Алла Леонідівна – канд.політ.наук, доц.

Рекомендовано до друку Вченою радою Рівненського державного гуманітарного університету (протокол №9 від 29.04.2010р.)

сталося. На думку Й. Гоппе офіційна Прага в той період зовсім не розглядала як варіант йти по румунському шляху і змінювати зовнішньополітичний курс [3,с.24].

У документальних архівних матеріалах, відомий політичний діяч Чехословаччини Ч. Цісарж, який певний час був послом ЧССР в Румунії, згадує про візит в середині березня у Прагу, румунської делегації на чолі з М. Чаушеску. Як повідомлялося головною ціллю візиту було підписання нового договору між Румунією та Чехословаччиною, оскільки строк дії старого договору від 1948 року вичерпався [6,с.87]. Разом з ним прибули державні діячі з Румунії В. Влад із ЦК РКП і Г. Марін із МЗС (представники які відповідали за зв'язки Румунії з комуністичними країнами), та в особистій розмові з Цісаржем вони завірили, що уряд їх країни вважає вкрай важливим визнання поваги та суверенітету кожної із соціалістичних країн і невтручання у їх внутрішні справи. Після даної бесіди Ч. Цісарж занотував: «Румунію у ставленні до наших реформ можна прирівняти до Югославії та великих комуністичних партій Заходу» [5,с.20].

ЦК РКП не погодившись з твердженням Москви про те, що в Чехословаччині готується контрреволюційний переворот, озвучив свою позицію щодо даного питання. Вказавши, що вирішення власних проблем являється невідкладним правом і обов'язком кожної комуністичної партії. І румунська сторона притримується тієї думки, що в ситуації яка склалася, будь яка форма впливу на партію та чехословацький народ не тільки не наблизитиме вирішення проблеми, а швидше уповільнить її, підтримуючи і стимулюючи ті сили, які зацікавлені в тому щоб загострити ситуацію в ЧССР[3;с.24]. Зрозуміло, що така заява отримала негативний резонанс в компартії країн членів ОВД. Наприклад, голова болгарських комуністів Т. Живков, оцінив румунську заяву як підтримку ревізіоністів ЦК КПЧ. Що ж до Чехословаччини то її реакція звичайно була іншою: лист з подякою за розуміння та симпатію та запрошення М. Чаушеску відвідати ЧССР.

Щодо реакції румунського керівництва на вторгнення у Чехословаччину, то вона була майже на грані істерії. Беручи до уваги слухи, в дипломатичних колах, про те що армії країн ОВД готуються до вторгнення в Румунію, негайно після 2 серпня в країні, наряду з армією була створена так звана Патріотична гвардія для захисту незалежності країни. Був прийнятий закон, згідно якому іноземні війська могли знаходитися на території країни тільки з дозволу парламенту. З тих пір навчання і маневри ОВД на території Румунії не проводилися [7,с.226].

Таким чином, відмовившись від вторгнення 68-го року Румунія підкреслила свою національну автономію, намагаючись показати Заходу і Сходу свою важливість, а головне консервувати авторитарний режим, який вже в той час отримав назву «національного комунізму». Тим самим показавши, що румунська армія та народ готові дати відсіч у випадку аналогічних дій проти Румунії. Дана акція ОВД тільки посприяла укріпленню позицій румунського уряду, і об'єднанню навколо нього народних мас. Відношення Румунії до подій 1968 року в Чехословаччині не потерпіло змін, вона витримала свою рішучу позицію, оцінюючи вторгнення як військову інтервенцію і окупацію. А головне, вона єдина з табору країн соціалістичної співдружності не підтримала військового вторгнення в Чехословаччину, називаючи це, як вказує Н. Дейвіс, «кричущим порушенням суверенітету» [2,с.1143], яке не можливо виправдати.

Список використаних джерел

1. Алексеев А. Чехословакия, 40 лет назад. // Международная жизнь. - №7. - 2008. - С.48-56.
2. Дейвіс Н. Європа. Історія. Пер. з англ. П. Таращук. - К.: Основа, 2008.
3. Марьяна В. Пражская весна 1968 года: к вопросу о международном резонансе. // Славяноведение. - №3. - 2008. - С.22-47.
4. Мусатов В. О «Пражской весне» 1968 года. Анатомия вторжения. / [http:// www.pseodology.org](http://www.pseodology.org).
5. Политический архив XX века. «Пражская весна» и позиция западноевропейских компартий. // Вопросы истории. - №12. - 2008. - С.3-23.
6. Человек «Пражской весны». Воспоминания Честмира Цисаржа. // Славяноведение. - №3. - 2008. - С.76-99.
7. Чехия и Словакия в XX веке: очерки истории: в 2 кн.(XX век в документах и исследованиях) / отв.ред. В.В.Марьяна; Ин-т славяноведения. - М.:Наука, 2005.

ЗОВНІШНЯ ПОЛІТИКА РОСІЙСЬКОЇ ФЕДЕРАЦІЇ 1990-Х РР.: ПОШУК СТРАТЕГІЇ

**Генег Ірина, аспірантка, Троян С.С., докт.іст.наук, професор
Рівненський державний гуманітарний університет**

Після розпаду Радянського Союзу докорінно змінилися міжнародні відносини в Європі та у всьому світі. Вихід Росії на міжнародну арену як нової незалежної держави поставив перед російським керівництвом нагальну потребу визначення її подальшої долі, пошуку найбільш ефективної моделі політичного і соціально-економічного розвитку, національної ідентичності, чіткої зовнішньополітичної стратегії, заснованої на розумінні довгострокових національних інтересів і адекватної оцінці власних можливостей для їх забезпечення. Основним завданням нової російської політичної еліти стало визначення місця і ролі Російської Федерації в новій постбіполярній системі міжнародних відносин, послідовна реалізація і захист власних інтересів на міжнародній арені.

З моменту офіційного проголошення незалежності Російською Федерацією становлення її зовнішньої політики можна розділити на три етапи як за цілями і пріоритетами, так і за рушійними силами: І – 1991-1994 рр.; ІІ – 1994-1998 рр.; ІІІ – з 1999 року.

Безперечно, що після усунення ідеологічних перепон в Європі одним з найважливіших зовнішньополітичних векторів Росії стає Європа чи євроатлантичний напрям, де російському керівництву необхідно було вибудувати відносини з колишніми опонентами Радянського Союзу – країнами Заходу та їх інститутами. Москва збиралася здійснювати курс на повноправне партнерство з Заходом, інтеграцію з ним.

У серпні 1991 р. на багатотисячному мітингу демократичних сил в Москві міністр закордонних справ РФСР А.В.Козирев проголосив нову зовнішньополітичну стратегію, згідно з якою США та інші західні демократії стають для Росії друзями, а в найближчій перспективі - союзниками. Практично відразу після розпаду СРСР нові відносини Росії з Заходом були сформовані в російсько-американській Хартії партнерства і дружби, а потім отримали продовження у ванкуверській і московській деклараціях президентів Єльцина і Клінтона, а також в договорах Росії з провідними державами Західної Європи. Російське МЗС визначило свій західний зовнішньополітичний курс: «...

США та інші західні демократії – природні друзі». Оголошувалося «стратегічне партнерство Росії з західними демократіями». «Стратегічне – тому, що ми розділяємо спільні цінності», - підкреслював А.В. Козирев[3]. Серед пріоритетних напрямків визначались – глобальна безпека, миротворчість, стабільність на теренах колишнього СРСР, права людини і національних меншин, сприяння російським реформам.

Така стратегія почала реалізовуватися на практиці. Причому не лише за бажанням декількох людей, а під впливом всієї ситуації всередині і навколо Росії. Демократи, підтримувані значною частиною населення, горіли бажанням в короткі терміни побудувати в Росії вільне, демократичне, правове суспільство і процвітаючу ринкову економіку. Захід розглядався в цій грандіозній справі головним політичним та ідеологічним союзником і одночасно як основне джерело допомоги, необхідної для економічних реформ. Західне суспільство володіло передовими технологіями та величезними фінансовими ресурсами, такими бажаними і необхідними. Як підкреслювали члени російського керівництва, «розвинені, цивілізовані країни життєво необхідні для духовного і політичного відродження Росії», для «захисту від реваншу внутрішньої реакції» [1].

Таким чином, демократи мали в якості орієнтирів такі країни, як Францію та Великобританію, а за зразок зовнішньої політики співпрацю в рамках ООН та ОБСЄ.

У першій Концепції зовнішньої політики Російської Федерації, прийнятій в грудні 1992р., були означені такі стратегічні пріоритети країни: прискорена будь-якими засобами інтеграція в євроатлантичні структури; негайне встановлення «стратегічного партнерства» і навіть «союзнницьких відносин із Заходом» [2].

Але, з точки зору більшості дослідників зовнішньої політики Росії 90-х років, період явного прозахідного курсу носив нетривалий і поверхневий характер. На межі 1993-1994 рр. відбуваються зміни у зовнішній політиці. Очевидна криза «політики стратегічного партнерства» зумовлена, по-перше, розчаруванням ліберально-демократичних романтиків перед жорсткою реальністю світової політики, де фактор сили в міждержавних відношеннях ніхто не відміняв; по-друге, швидким відновленням сили правлячою елітою радянської номенклатури другого ешелону зі своїми реваншистськими імперськими ідеями і цінностями. При цьому ерозія ліберально-демократичних принципів і цінностей відбувалася одночасно у внутрішній і зовнішній політиці.

У статті «Стратегія партнерства», опублікованій міністром закордонних справ А.В. Козиревим в журналі «Міжнародна життя» в 1994 р., звучали вже інші нотки. Міністр підкреслив: «Фундаментальний факт в тому, що більшість політичних і суспільних сил виступають за сильну, незалежну і процвітаючу Росію. Звідси випливає, що успішною і надійною може бути тільки така політика Кремля у відносинах із Заходом і Заходу у відносинах з Кремлем, яка буде визнавати рівність і взаємну вигоду обох сторін, статус і значення Росії як великої світової держави». «Росія приречена бути могутньою державою» [3], - констатував А.В.Козирев. Водночас керівництво держави не приховувало свого розчарування позицією західних партнерів, які не проявляли належного розуміння змін у російській зовнішній політиці.

Нові тенденції російської зовнішньої політики з'явилися після 1993 року (так званий другий етап російської зовнішньої політики). Багато в чому вони були пов'язані зі зміною міністра закордонних справ та переосмисленням керівництвом держави національних пріоритетів. Характеризуючи тогочасну зовнішню політику, експерти починають вживати термін «державницька». Змінився не лише вектор російської політики – вона стала більш самостійною [4].

Зміни, принесені Е.Примаковим, пізніше назвали «доктриною Примакова». Суть цієї доктрини - розвивати і просувати відносини з Заходом, проводячи при цьому самостійну гру на інших полях: китайському, південно-азійському, далекосхідному .

Тогочасний період характеризується доволі активними контактами на всіх рівнях із США. Хоча варто зазначити, що двосторонні відносини не дали відчутних результатів ні в плані активізації американської допомоги російській економіці, ні для зняття митних бар'єрів і обмежень на шляху російських товарів на американські ринки. В питаннях співпраці з НАТО політика Росії була просто провальною. Хоча в травні 1997 року був підписаний «Основоположний акт про взаємовідносини і безпеку між РФ і НАТО», сприйнятий світом як перехід від конфронтації до прагматизму між двома державами. Але як показали подальші події, бажаних результатів він не приніс, а якісно нові відносини з Альянсом розпочинаються вже з приходом до влади В.Путіна.

Однак зв'язки з країнами Західної Європи розвивались більш стабільно, і їх фон завжди був позитивним. Головною складовою європейської політики Росії стає орієнтація на союз з Францією і Німеччиною як спосіб зближення з Європейським Союзом і включення в систему європейського балансу сил. В останні роки ХХ століття доволі стабільні відносини з Італією; також спостерігалось похваллення зв'язків з Іспанією та Фінляндією, що могли б стати ще одним фактором формування більш збалансованої європейської політики Росії. У цьому контексті до 2000 року виділялась неадекватно слабка взаємодія Росії з Великобританією: найближчий союзник Вашингтона в Європі так і не став вагомим партнером Росії [4].

У 1999 році намітилися тенденції територіальної обмеженості сфери зовнішньополітичної активності Росії, що, безперечно, стало наслідком косовської кризи і відносного погіршення відносин між Росією і США. Знизилася інтенсивність відносин із Заходом. Одночасно різко виросла значимість контактів з країнами СНД. Експерти вбачали в цьому небезпечні тенденції до формування псевдо біполярного світового геополітичного порядку й ізоляції Росії.

Таким чином, формування зовнішньополітичного курсу Росії щодо країн Європи та США відбувалося за складних умов внутрішніх політичних, економічних, суспільних перетворень у РФ, а також під впливом зміни міжнародної кон'юнктури. У першій половині 1990-х рр. у російському зовнішньополітичному дискусі переважали концептуальні підходи атлантистів. Однак зростання націонал-патріотичних настроїв у російському суспільстві та політикумі, провал західного вектору зовнішньополітичної стратегії, початок процесу розширення НАТО та ЄС на Схід, розгортання етнопатріотичних конфліктів у Молдові, Таджикистані, Грузії змусили російське керівництво переглянути пріоритети зовнішньої політики.

З другої половини 1990-х рр. зовнішня політика РФ підпадає під вплив неоевразійської концепції, яка передбачає посилення і розширення російського геополітичного й гео економічного впливу на пострадянському просторі. Окрім того, у цей час у регіоні СНД відбуваються дезінтеграційні процеси, пов'язані із прагненням деяких країн дистанціюватися від РФ, а інших – поглибити відносини із офіційною Москвою.

Останнє десятиліття ХХ ст. для російської зовнішньої політики було часом великих можливостей і унікальних перспектив для докорінної зміни традиційних відносин Росії з іншими країнами, можливою перевести ці відносини в сферу співпраці і партнерства. Аналізуючи сьогоденні тогочасну зовнішню політику РФ можна констатувати, що ряд поразок Росії протягом 90-х років ХХ ст. були викликані неточним розумінням зовнішнього світу, неадекватним визначенням пріоритетів, переоцінкою власних ресурсів. Цілком можливо, що намагаючись утримати минулі, часто ефемерні позиції, Росія втратила нові історичні можливості.

Список використаних джерел

1. Бажанов Е.П. Актуальные проблемы международных отношений / Е.П. Бажанов. - Том 1. - М.: Научная книга, 2001. - 336с.
2. Концепция внешней политики Российской Федерации // Дипломатический вестник. Спец. выпуск. - 1993. - №1.
3. Михайленко В.И. История внешней политики Российской Федерации: больше вопросов чем ответов [Текст] / В.И. Михайленко // Сборник материалов I Международной научной конференции «Судьба России: вектор перемен». - Екатеринбург, 2007. - С. 95-101.
4. Хартлендт на краю мира. Геополитическое положение России на пороге XXI века: реалии и перспективы [Электронный ресурс] / В.А. Колосов, Р.Ф. Туровский // Журнал «Дружба народов». - 2001. - №2. Режим доступа: <http://magazines.russ.ru>.

**ВДМ – ВІД « СЕСТРИНСЬКИХ ГРОМАД » ДО ЄДИНОЇ ДЕРЖАВНОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ
ДЛЯ ДІВЧАТ У ТРЕТЬОМУ РЕЙХУ**

**Головіна Кароліна, магістрантка, Давлєтов О.Р., канд.іст.наук, доцент
Запорізький національний університет**

Інтерес до цієї теми зумовлений трьома аспектами: по-перше тим, що фашизм, як явище, все ще являє собою загрозу для сучасного світу, по-друге, беззаперечною актуальністю теми молодіжних рухів у провідних наукових колах світу і по-третє, загостренням інтересу до гендерних досліджень, що пов'язано з суттєвою зміною ролі жінки у сучасному суспільстві.

У зв'язку з тим, що з самого початку заснування свого руху нацисти приділяли велику увагу проблемам впливу на жіночу аудиторію, дуже скоро встало питання надання цьому явищу більш організованих форм. Ще на зорі свого існування нацисти переймалися проблемами рівного охоплення всіх верств населення своїми ідеями, в цьому контексті вони намагалися ігнорувати будь-які умовні розпорощення, в тому числі по гендерній і віковій ознаці. Згодом, у 1934 році Бальдур фон Ширах скаже: «Я вважаю, що саме за дівочим рухом націонал-соціалізму – велике майбутнє» [6, с. 123]. Але, шляхом до цієї констатації були довгі 10 років розвитку дівочого руху, зі всіма перепонами що вставали на його шляху. Слід зазначити, що зародження нацистського руху для дівчат ніяк не обіцяло того що ВДМ перетвориться згодом на найбільше організаційне об'єднання для дівчат у світі.

Перші спроби створити нацистську дівочу організацію були прийняті невдовзі після створення гітлерівської партії. Причому, одразу визначилось три можливі шляхи розвитку дівочого руху. Перший: дівочі групи могли діяти у складі загальної молодіжної організації, як для дівчат, так і для хлопців. Другий шлях передбачав можливість існування дівочих груп у складі жіночої організації. Третій - передбачав можливість створення незалежного дівочого союзу.

Слід зазначити, що малочисельні групи молодих прихильниць нацизму у 1923-1925 роках зіштовхувались з дуже сильною конкуренцією. Їх конкурентами в той час були соціал-демократична організація «Червоні соколи» та піонерські організації створені Комуністичною партією. Але нацистам, які робили ставку на молодь, вдалося притягнути на свою сторону частину юнаків і дівчат. 24 лютого 1922 року за ініціативою дев'ятнадцятирічного Густава Адольфа Ленка був заснований Молодіжний союз НСДАП. З березня по листопад 1923 року в його складі діяло відділення для дівчат під керівництвом Евалуізи Тайзингер.

Після провалу «пивного путчу» 8-9 листопада 1923 року Молодіжний союз НСДАП був заборонений і дівчат спробували переманити на свій бік учасниці Німецького жіночого ордену «Червоної свастики». Згодом, багато методів роботи і елементів виховання були перейняті від них ВДМ, серед них: культивування любові до німецької нації, приділення великої ролі заняттям по домоводству, підтримка расової чистоту та принцип фюрерства. Саме дівочі групи стали початковою клітиною ВДМ.

Таким чином, коли у 1926 році, в складі нацистської партії з'явилась організація Великогерманська молодь, керівником жіночої частини організації було призначено Марту Асман, незабаром організація отримала нову назву – Гітлерюгенд (ГЮ). Дівочі групи в ГЮ називалися сестринствами, на початку це розумілося буквально, вони дійсно в більшості складалися з сестер тих хлопців що входили до складу ГЮ. Ці дівчата цікавились ідеями нацизму оскільки їх брати регулярно відвідували збори ГЮ що проводилися для хлопців.[1, с. 65] Є і інша думка, а саме що назва пішла від общин сестер милосердя, що виліковували рани «коричневих бійців» [2, с. 78]. Дівчата що вступали у ряди сестринства допомагали хлопцям тиражувати листівки, розносити журнали. Найбільш активно нові утворення діяли у Саксонії, Вестфалії, Мюнхені та Берліні, і всі разом нараховували тільки 67 дівчат. Найбільш велика група дівчат знаходилась у місті Хемніц її кількість - 15 чоловік. Керівником стала Марта Асман [цит. по 1, с. 66-67]. У сестринствах дівчат готували до ролі домогосподарок, навчали як власноруч прикрасити свій дім, зшити одяг, зготувати смачну і різноманітну їжу. Ідеологічна обробка полягала в тому що їх вчили розрізняти «правильне» і «неправильне» мистецтво; танцювати вальс, що вважався кращим танцем для німця, а також марширувати під свисток і шити коричневі сорочки для штурмовиків. Сестринства проводили ігри, організовували свята і вербувальні вечори.

Розпорядженням імперського управління по роботі з молоддю 3 липня 1930 року сестринства були перейменовані у Спільку німецьких дівчат (ВДМ). Спілька була підпорядкована імперському управлінню ГЮ. Але, керівництво партії в цьому питанні вело подвійну гру: воно намагалося підпорядкувати ВДМ чоловічій частині ГЮ і разом з тим перешкоджало повному втручання ГЮ у справи спільки, щоб залишити її привабливою для нових членів. Це питання легко вирішили наступним чином: залишили під впливом ГЮ верхні шаблі організації, а на

ЗМІСТ

ПРИРОДНИЧО-МАТЕМАТИЧНИЙ НАПРЯМ

Волошин М.О., Волошин О.М. Дилатометричні та в'язкопружні властивості полімерних металонанокомпозитів	3
Килюшик Тетяна, Воловик Г.П. Аналіз чисельності метеликів роду COENONYMPHA на території Білоозерського масиву Рівненського природного заповідника.	4
Гроголь Святослав, Нечипорук Ірина. Хімічне розпізнавання речовин за допомогою сенсорів.	5
Кошицький В.В., Ковальчук Іван. Безвідходні технології в сільському господарстві.	6
Кущериб Тетяна Миколаївна. Риюча діяльність ссавців як чинник, стимулюючий процеси ґрунтоутворення.	7
Макєєва Діана, Яремчук Дарина, Демчик С.П. Знаходження нестационарної теплопровідності всередині плоскої стінки.	8
Малежик Петро, Січкач Т.Г. Термомеханічні властивостей епоксидних композитів, наповнених нанодисперсним алмазом.	10
Філіппова Лариса Валеріївна. Вивчення фізико-хімічних властивостей в реакції окиснення CO на Fe-Mn оксидних системах.	10
Цегельник Юлія, Лопаткін Р.Ю. Генерація квазімонохроматичного рентгенівського випромінювання за допомогою сфокусованого пучка протонів.	12
Адамчук Анна, Бишук Віталій, Панай Ольга, Вороницька В.М. Розробка web-сайту факультету математики та інформатики РДГУ.	14
Андросов В.И., Данич В.Н. Модель информационно-управленческой архитектуры организации и защита информации.	17
Гаврюсєва Д.М., Вороницька В.М. Розробка мультимедійної НКП «Векторна комп'ютерна графіка».	18
Мельник Павло, Пожидаєв В.Ф. Розробка комп'ютерної моделі для проведення чисельних експериментів по вивченню тягово-динамічних характеристик тягового рухомого складу.	18
Опанасюк О., Петрівський Я.Б. Чисельні експерименти по реалізації методу регуляризації Тихонова із застосуванням одного із сучасних програмних продуктів комп'ютерної математики Mathcad.	20
Пастушок І. В., Подляшаник Л. А. Узагальнення результатів розв'язку задачі Колмогорова-Нікольського на різних класах функцій.	21
Придюк П.І., Петрівський Я.Б. Розробка експертної системи діагностування комп'ютерних засобів.	22
Романюк С. М., Соколовська О.П. Автоматизація знаходження багатofакторних регресійних моделей.	25
Сірець О. В. Динаміка нелінійної динамічної моделі Солоу для випадку лінійно-однорідної виробничої функції.	26
Файчук О.О., Сяська Н.А. Метод математичного моделювання як один із засобів розвитку творчих здібностей учнів під час розв'язування планіметричних задач.	27
Ярошак Роман, Батишкіна Ю.В. Розробка он-лайн гри для мобільних телефонів на платформі JAVA.	29

СУСПІЛЬНО-ГУМАНІТАРНИЙ НАПРЯМ

Абрамчук Катерина, Шеретюк В.М. Особливості діяльності німецької окупаційної системи вербування та депортації на Волині в 1941 – 1945 рр.	30
Андрєєва Анастасія. Торгівельна конкуренція як головний конфліктогенний чинник у відносинах між Англією та Нідерландами (XVII ст.).	32
Бондарець Олександр, Сєверова О.В. Специфіка російського лібералізму в концепції Б.М. Чичеріна.	33
Віруцька Світлана, Постолюк Р.М. Уряд Румунії в контексті подій «Празької весни».	35
Генега Ірина, Троян С.С. Зовнішня політика Російської федерації 1990-х рр.: пошук стратегії.	36
Головіна Кароліна, Давлєтов О.Р. ВДМ – від «сестринських громад» до єдиної державної організації для дівчат у Третньому рейху.	38
Гуменюк Олеся, Кукурудза А.В. Релігійна домінація у франко-візантійському суперництві VIII-IX ст.	39
Давидчук Сергій, Савчук П.О. Україна-Ізраїль: співробітництво на рівні силових структур.	41
Данильчук Тамара. Франко-німецьке протистояння у форматі Марокканської кризи 1905-1906 рр.	42
Доценко Катерина, Давлєтов О. Р. Ідея об'єднаної Європи: зарубіжна історіографія.	43
Дудка Наталія, Давидюк Р.П. Від УНДО до ФНС: причини радикалізації політичної платформи Дмитра Паліїва.	45

Євсович Роман, Сєверова О.В. Благодійність у Росії в 2-й пол. XIX – поч. XX ст.: традиції та особливості.	46
Звягіна Олександра, Давлетов О. Р. Ідеологія неонацизму в сучасній Україні.	48
Зущенко Оксана, Карпухіна Тетяна. Міжнародна реакція на голодомор 1932-1933 рр. в Україні. 49	
Івчик Наталія, Гон М. М. Питання прававласності поляків та євреїв у південно-західному краю Російської імперії другої половини XIX століття.	50
Ісаченко Вікторія, Побірченко Н.С. Павло Гнатович Житецький – фундатор української педагогічної думки другої половини XIX – початку XX століття.	52
Капустін Г.М., Стоколос Н.Г. Організація та проведення ювілейних святкувань, як одна із форм місіонерської діяльності братств на Волині в другій половині XIX – на початку XX ст.	53
Капустін К.М., Моця О.П. Проблема розвитку південноруських земель у післямонгольський час в дореволюційній історіографії.	54
Козачук А. А. Ставлення української еліти щодо процесу інкорпорації Гетьманщини до складу Російської імперії в I пол. XVIIIст.	56
Колєгова Диана, Панкова Вікторія. Політика разрушений: взгляд истории.	58
Кривобороденко Сніжана, Міняйло І. В., Волков О.Г. Критика кантівської теорії О.О. Козловим та простір і час історії.	58
Литвиненко Наталя, Нестеренко Л. О. Науковий спадок І. В. Луцицького.	59
Лукащик Ганна, Савчук Петро. Зовнішньополітична доктрина СРСР у 20–30-і рр. та Німеччина 60	
Мишков В. Я., Шугаєва Л. М. Становище громад старообрядців в сучасній Україні: проблеми та перспективи розвитку.	61
Міюц Ю.В., Давлетов О.Р. Перебудова шкільної освіти у Третньому рейху (1933-1939 рр.): на прикладі діяльності Орденсбургів.	63
Паврозник Тетяна, Давидюк Р.П. Протиріччя у партії „Сельроб” напередодні та в умовах парламентських виборів 1928 року у Польщі.	65
Писцьо Віталіна Романівна. Репатріація українських громадян вивезених на примусові роботи до Німеччини.	66
Процюк Віктор, Шеретюк В. М. Анархізм Нестора Махна як унікальна національна складова анархістського руху Російської імперії.	68
Радовенчик Тарас. “Київська наступальна операція” в планах німецького командування.	70
Романчук Тетяна, Гон М. М. Особливості національної консолідації у повоєнній Німеччині.	72
Самсонюк Т., Гон М. М. Особливості ведення слідства органами НКВС стосовно членів ОУН у 1939-1941рр. (на прикладі архівно-слідчих справ Державного архіву Рівненської області).	73
Сейтумерова Э.З., Зарединова Э.Р. Историческое наследие крымскотатарского народа: традиции и современность.	75
Столярчук О.Ф., Галуха Л.Ю. «Острозька Біблія» - особлива духовно-літературна пам'ятка українців.	76
Стрільчук М.С., Савчук П.О. Основні етапи формування колоніальних імперій європейських держав.	77
Троян Віктор. Проблема європейської ідентичності в основних концепціях пан'європеїзму.	79
Харковець Анна, Гон М. М. «Расовий концепт націонал-соціалізму: теоретичні аспекти та практичне втілення».	81
Хромов Пётр, Семёнова Н.В. Изучение в Украине и России национально-освободительной борьбы ОУН и УПА 1939-1954 гг.	83
Виперайленко Грина, Котова Л.В. Підвищення рівня зайнятості молоді на вітчизняному ринку праці.	84
Говоров Н.П. Поколение информационного скольжения.	86
Ілляк Олексій. Проблеми професійної орієнтації та зайнятості молоді на ринку праці України.	87
Лялина А.И., Андреева-Лялина З.В. Украина и Европейский Союз: проблемы евроинтеграции.	89
Наумов Андрій. Політична культура сучасної української молоді: стан і перспективи розвитку.	91
Слабчук Т.А. Особливості та проблеми формування інституту жіночого політичного лідерства у сучасному політичному процесі України.	92
Українець В. О., Гон М. М. Етнічний екстремізм – теоретичний аспект.	93
Shkolenko Dar'ya, Suleimanova V.R. Some problems and tendencies of english semantics.	94
Антончук Анна, Воробйова Л.М. Концепція людини і світу в творчості Ернеста Хемінгуея.	95
Байло Ю. Лінгво-методичні основи тестування з іноземної мови у Вищих навчальних закладах.	96
Бражук В. Рефлектирующий герой в пьесе А. Вампилова «Утиная охота».	97
Дячук Оксана, Середюк Л.А. Використання мультимедійних технологій у вивченні німецької мови.	98
Катеринчик Юлія, Середюк Л.А. Художня майстерність Гете у філософській драмі «Фауст».	100
Козлюк Н.В., Михальчук Н.О. Характеристика фабульного тексту з погляду його діалогічності.	101
Коробчук Віталія, Воробйова Л. М. Художній світ новел Джека Лондона.	103

Кудревич Юлія, Фрідріх А.В. Семантико-структурні та стилістичні особливості фразеологічних одниць сучасної англійської мови на позначення «характеристика людини»	105
Куценко Анастасія, Воробйова Л.М. Інтертекстуальні явища у творчості Дж. Г. Байрона	108
Левчишин Марія, Михальчук Н.О. Романтизм як літературний напрям	109
Магас Оксана, Воробйова Л.М. Біографізм новел Ернеста Гемінгвея	111
Маландюк Тетяна, Ярута Н.П. Some peculiarities of Charles Dickens' individual literary style in the novel "Bleak house"	112
Михальчук Н.О., Забава М.М. Компаративний аналіз драматургії В.Шекспіра та Б.Шоу	114
Міхненко Оксана, Зубілевич М.І. Розвиток іншомовної комунікативної культури учнів молодших класів засобом інтегрованих занять з англійської мови	115
Назарук Анна, Середюк Л.А. Концепт „жінка” в німецькій фразеології	116
Плевако Наталія, Бігунова С. А. Особливості писемних текстів різних жанрів побутового стилю (на матеріалі англійської мови)	117
Попик І.О. Прояви творчої ідентичності Б.Бойчука у збірці „Третя осінь”	119
Рачок Вероніка, Фрідріх А.В. Компаративний аналіз структурних та семантичних особливостей колоративних композитів української та англійської мов	120
Сичова Анна, Фрідріх А.В. Функціональні особливості інтертекстуальності у творах Д.Брауна («Код да Вінчі», «Ангели і Демони»)	123
Сузанская Т.Н. Некоторые особенности эволюции материнской темы в истории русской литературы XIX-XX вв.	125
Базик Людмила, Костюк Л.К. Відродження писанкарства та його популяризація на сучасному етапі	127
Бенещук Руслан, Савчин Л.М. Розвиток художніх потреб дітей на заняттях у хореографічному колективі	128
Димченко Сергій. Педагогічна взаємодія викладача та студента у процесі навчання гри на ударних інструментах	129
Карева Катерина, Дубинина Д.Н. Использование нетрадиционных техник рисования в работе с детьми, имеющими речевые нарушения	131
Коваленко Анна, Аксьонова І. Ю. Стилізація хореографічного твору як формотворчий процес (на прикладі діяльності дитячого хореографічного колективу)	132
Ковбарь Ольга, Волошина Л.П. Становлення балетного мистецтва в Україні (20-30-ті рр. XX століття)	133
Комисарук Татяна, Горбатова Е.В. Использование игровых приемов в изобразительно-творческой деятельности старших дошкольников	135
Лапсюк Надія, Горбачук Р.Л. Танець модерн як засіб вираження психологічного стану танцівника	136
Легка Аліна, Аксьонова І. Ю. Роль Іржі Кіліана у сучасному хореографічному мистецтві	137
Мельник Тетяна, Волошина Л.П. Історія розвитку та становлення хореографічного мистецтва Рівненщини	139
Мельничук Олена. Модернізм в українській драматургії кінця XIX – початку XX століття	139
Омелящик Инесса, Горбатова Е.В. Развитие изобразительного творчества детей старшего дошкольного возраста	141
Сидорик Тетяна, Голод І.В. Роль ілюстраторів часопису «Будяк» у розвитку сатиричної графіки Львова у 20-х роках XX ст.	142
Черніговець Т.І. Функціонування дитячого фольклорно-ігрового дозвілля в контексті сучасних глобалізаційних процесів	144
Черніговець О. Класична музика – ефективний засіб психотерапії (аналітичний огляд інформаційних матеріалів)	145
Геккель А.В. Вплив творчості Тараса Шевченка на розвиток хореографічного мистецтва в Україні	145
Яцюк Ганна, Лобан Т.Й. Тренаж в системі підготовки виконавця народно-сценічного танцю	146
ЗМІСТ	148

Наукове видання

„НАУКА, ОСВІТА, СУСПІЛЬСТВО ОЧИМА МОЛОДИХ”

*Частина 2. Природничо-математичний
та суспільно-гуманітарний напрями*

**Матеріали III Міжнародної
науково–практичної конференції
студентів та молодих науковців**

**19–20 травня 2010 року
м. Рівне**

Відповідальний за випуск – Войтович І.С.
Комп’ютерна верстка – Литвак А.М.

Формат 60*84/16. Папір офсетний. Гарнітура Times New Romans.
Друк різнографний. Ум. друк арк. 30. Тираж 300 прим.

*Віддруковано засобами оперативної поліграфії ПП Самборський І.О.,
вул. Толстого, 3, м. Рівне, Україна, 33028.*